

Huid- en geslachtsziekten

VOORKOMING VAN BEROEPSZIEKTEN. — Verschillende onderzoekers vestigen er de aandacht op, dat beroepsziekten in zeer vele gevallen niet veroorzaakt worden door de stoffen waarmee men tijdens het werk in aanraking komt, doch door ondoelmatige verwijdering hiervan. JOSEPH KLAUDERER en medewerkers (Philadelphia) gingen bij een aantal lijdens aan beroepsziekten en bij gezonde arbeiders nauwkeurig na, de manier waarop zij hun handen wasschen, de soort gebruikte zeep, de frequentie van het wasschen en het gebruik van andere reinigingsmiddelen. De uitkomsten van hun onderzoek deelen zij mede in de *Archives of Derm. and Syph.*, deel 41, aflevering 2, 1940. Van groot belang achten de onderzoekers het, dat de werkwijzen zoodanig gewijzigd worden, dat de arbeiders niet of zoo weinig mogelijk met de schadelijke stoffen in aanraking komen (gesloten productieproces, beschermende kleeding, douches, goede hygiënische toestanden in de werkplaatsen en dergelijke). Verder moet den arbeider geleerd worden de huid op de juiste wijze en met de juiste middelen te reinigen. In gevallen waarin bovengenoemde maatregelen niet kunnen worden genomen, zijn volgens KLAUDERER en medewerkers beschuttende middelen van belang. Zij geven een aantal voorschriften van middelen voor verschillende werkzaamheden, waarmee zij goede ervaring hadden. Lanoline, tevoren op de huid gebracht, zou goed beschermen tegen carcinogene werking van minerale oliën en teer; olijf-, katoenzaad- en lijnolie vergemakkelijken later het verwijderen van verf, inkt en vuil; natriumbisulfaat wordt als een neutraliseerend en reduceerend middel gebruikt. Schadelijke en onschadelijke methodes van reiniging worden besproken. Een 10 tot 30 pCt. oplossing van natriumthiosulfaat en een oplossing van een $\frac{1}{2}$ pCt. natriummetasilicaat worden aanbevolen voor de verwijdering van verf, inkt, kleurstof en als algemeen reinigingsmiddel.

„Mechanisch reinigende zeepen” (abrasive soaps) bevatten gewoonlijk groote hoeveelheden (tot 25 pCt.) natriumsilicaat, natriumcarbonaat en dergelijke. Deze zeepen worden door de meeste onderzoekers schadelijk geacht, doch daar het een snel en afdoend reinigingsmiddel is en de arbeiders er aan gewend zijn, worden ze veel gebruikt. De beste zeep voor reiniging van de huid is volgens de schrijvers een stuk toiletzeep. Zeep, gebruikt als toiletzeep of voor de wasch, is volgens hen niet voldoende oplosbaar, zoodat de alcalische zouten die het bevat, in het bijzonder natriumcarbonaat, geen voldoende concentratie kunnen bereiken om schadelijk voor de huid te zijn. Een uitzondering moet worden gemaakt voor zeepoeder gemengd met natriumcarbonaat. De schrijvers gelooven niet, dat zeep als zoodanig een allergische werking heeft. Met uitzondering van medicinale zeep, beschouwen zij toegevoegde stoffen, zooals kleurstoffen, parfums, bepaalde oliën en dergelijke, hiervoor verantwoordelijk. R. KOOIJ

Algemeene ziektekunde

DE IN DE MILT EN ANDERE ORGANEN OPGEHOOPTE VETACHTIGE STOFFEN BIJ DE ZIEKTE VAN GAUCHER. — Bij de ziekte van GAUCHER

vond H. LIEB (1924—1929) groote hoeveelheden van een cerebroside, waarin hij galactose meende te kunnen aantoonen en dat hij voor kerasine hield. E. KLENK onderzocht thans twee gevallen van de ziekte van GAUCHER (*Zeitschrift für physiologische Chemie*, dl. 267, 1940, blz. 128). Het eerste betreft een volwassene, het tweede een kind van 8 maanden. KLENK vond in de vetachtige stoffen van milt, lever en long geen galactose, maar glyucose. De lipoide stoffen zouden voornamelijk zijn opgebouwd uit twee verbindingen: de eene bevat beheenzuur, sphingosine en glyucose, de andere lignocerinezuur, sphingosine en glyucose (beheenzuur = $C_{24}H_{44}O_2$). Op grond van zijn uitkomsten vraagt KLENK zich af, of bij de ziekte van GAUCHER eigenlijk wel ooit een ophooping van cerebro-galactoside voorkomt en of het niet cerebro-glycosides zijn. In de hersenen van het kind werden geen afwijkingen van de normale samenstelling der lipoide stoffen gevonden. Bij de lipoidose van A. NIEMANN en L. PICK wordt in milt, lever en hersenen een groote hoeveelheid van het phosphatide sphingomyeline opgestapeld. Bij de infantiele amaurotische idiotie (type W. TAY, B. SACHS) vond KLENK (1939) in de hersenen geen ophooping van sphingomyeline, maar van een andere vetachtige stof, opgebouwd uit verschillende vetzuren en voorts uit sphingosine en galactose. De aard dezer vetachtige stof, voorloopig X genoemd, moet nog nader onderzocht worden. Bij de juveniele amaurotische idiotie werd geen afwijking van de normale samenstelling der lipoide stoffen van de hersenen gevonden.

RINGER

Geneesmiddelenleer en therapie

DE WERKING VAN KININE OP HET RETICULO-ENDOTHELIALE STELSEL.

— Wat betreft de genezende werking van kinine op malaria is er nog altijd strijd over het vraagpunt: is dit een rechtstreeksche giftwerking op de parasieten of een indirecte werking door vermeerdering der afweermiddelen van het lichaam? Om deze vraag nader tot oplossing te brengen, heeft mej. E. PATSOURA (Athene) (*Ztschr. exp. Med.* 1940, dl. 107, bl. 412) zich de volgende vragen gesteld: 1e. werkt kinine op het reticulo-endotheliale stelsel, en 2e. zoo ja, welke dosis is dan in staat de functie van dit stelsel maximaal te maken? Deze functie werd bepaald, door de opstapeling na te gaan van lithioncarmijn in milt en lever van konijnen, die 6 uur na de laatste inspuiting hiervan gedood werden. De proeven geven aanleiding tot de volgende besluiten:

Kinine werkt wel degelijk op de functie van het reticulo-endotheliale stelsel; deze werking is van de dosis kinine afhankelijk en is, zooals de resultaten der opstapeling bewijzen, maximaal bij een intraveneuse inspuiting van 80—160 mg in 2—4 pCt. oplossing (de dieren wogen alle $\pm 1\frac{1}{4}$ kg); boven en onder deze doses was geen verschil met de contrôledieren te zien. De hooge doseeringen waren in waterige oplossing veel giftiger dan in keukenzoutoplossing; de carmiñoplossing werd bij de laatste veel minder opgestapeld dan bij de eerste.

K. VAN DONGEN